

Република Србија
УПРАВНИ СУД
19 У 14402/10 (2009)
15.07.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакуле, председника већа, Жељка Шкорића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Весном Карановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А., из ..., Ул. ... бр. ..., против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Регионалног центра Београд бр. 4314-88/07-20 од 03.04.2008. године, у правној ствари коначног задужења доприноса за пензијско и валидско осигурање, у нејавној седници већа одржаној дана 28.10.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Регионалног центра Београд бр. 4314-88/07-20 од 03.04.2008. године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Пореске управе – Филијале Гроцка бр. 431-Д4/3169/1-2/2007 од 16.04.2007. године, којим је утврђено тужиоцу оснивачу Б.Б. са пословним седиштем у ... Ул. ... бр. ..., коначно задужење доприноса за пензијско-инвалидско осигурање за период од 01.01.2004. до 30.09.2004. године у износу ближе означеном у диспозитиву првоснажног решења.

Тужбом поднетом Врховном суду Србије, која је у том суду заведена под У. 3880/08, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих разлога

прописаних одредбом члана 10. . Закона о управним споровима. Наводи да му није омогућено учешће у поступку чиме је повређена одредба чл. 9. ст. 1. Закона о општем управном поступку, да чињенично стање није потпуно и правилно утврђено јер тужилац од 01.08.1997. године до 30.11.2004. године није обављао никакву делатност, није остварила СЗР промет због чега нису испуњени услови да буде задужен доприносима за пензијско-инвалдиско осигурање по том основу. Указује да је пропуштено да се утврди да је тужилац био у радном односу до 01.10.2002. године када је као инвалид греће категорије прешао код Националне службе за запошљавање – Филијала за град Београд, да је остварио право на стаж и новчану накнаду по основу незапослености, да је пропуштено да се цени и у списима постојећи докази да тужилац никада није имао својство осигураника РФ ПИО самосталних делатности. Таколђе није цењен ни изјава В.В. и Г.Г. на околност обављања делатности радње тужиоца а по основу регистрације Самосталне занатске радње, те је погрешно примењено материјално право када је утврђено да је тужилац био обавезно осигуран по основу запослења код Фонда ПИО самосталних делатности. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи решење туженог органа.

Тужени орган у одговору на тужбу је навео да остаје у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу као неосновану одбије.

Управном суду су дана 01.01.2010. године, сходно одредбама члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр.116/08 и 104/09) уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009. године није донета коначна одлука, а за које је, сагласно члану 29. став 1. истог Закона, надлежан Управни суд.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, поступајући на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ бр.111/09), по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“ бр.46/96) Управни суд је нашао:

Тужба је основана.

Према образложењу оспореног решења, по становишту туженог органа,

правилно је решењем првостепеног органа од 16.04.2007. године тужиоцу оснивачу Б.Б. **из ... утврђено коначно задужење доприноса за .**

Управни суд налази да је одлука у ставу првом диспозитива, контрадикторна са одлукама у ставу другом и трећем диспозитива оспореног решења, због чега је диспозитив нејасан, те да одлука у диспозитиву не произлази из разлога датих у образложењу, као ни из одредби члана 230. и 232. Закона о општем управном поступку, на које се тужени орган позвао у образложењу решења.

Наведено, јер је применом одредбе члана 230. Закона о општем управном поступку ставом првим диспозитива одбијена жалба тужиоца изјављена против решења првостепеног органа од 16.01.2009. године, из ког разлога је решење првостепеног органа постало коначно, па нису постојали процесни услови да се применом одредбе члана 232. Закона о општем управном поступку, дакле у поступку по жалби тужиоца исто првостепено решење поништи и да се одлучи о захтеву тужиоца. При томе, разлози дати у образложењу оспореног решења, контрадикторни су са одлуком у ставу првом диспозитива, обзиром да је одредбом члана 230. Закона о општем управном поступку прописано да ће другостепени орган одбити жалбу када утврди да је поступак који је решењу претходио правилно спроведен и да је решење правилно и на закону засновано, а жалба неоснована (став 1.), када нађе да је у првостепеном поступку било недостатака, али да они нису могли имати утицаја на решење управне ствари (став 2.) и када нађе да је првостепено решење засновано на закону, али због других разлога а не због оних који су у решењу наведени, он ће у свом решењу изложити те разлоге, а жалбу одбити (став 3.). Међутим, према образложењу оспореног решења тужени орган налази да нису били испуњени услови да се спроведе поступак по захтеву тужиоца, те да је првостепено решење незаконито, због чега је применом одредбе члана 232. Закона о општем управном поступку и поништио првостепено решење и одлучио о захтеву тужиоца, тако што је захтев одбио.

Обзиром на изнето, оспорено решење је донето уз повреду одредбе члана 198. став 2., одредбе члана 199. став 2., члана 230. и 232. Закона о општем управном поступку, које повреде поступка су од утицаја на законитост одлучивања у овој управној ствари.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, то је тужба уважена и одлучено као у диспозитиву на основу одредбе члана 41. став 2., у

вези одредбе члана 38. став 2. Закона о управним споровима (“Службени лист СРЈ” бр.46/96).

Тужени орган је у поновном поступку дужан да, у складу са обавезом прописаном одредбом члана 61. Закона о управним споровима (“Службени лист СРЈ” бр.46/96), отклони повреду поступка на које је указано овом пресудом и донесе другу на закону засновану одлуку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 15.07.2010. године, 19 У 14402/10 (2009)

Записничар
Весна Карановић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула,с.р.

за тачност отправака
управитељ писарнице
Дејан Ђурић